

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana
(judecător Natalia Iordachi)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
(judecători Minciuna Anatolie, Mihaila Viorica, Sîrbu Victoria)

Î N C H E I E R E

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența

Președintele completului
judecători

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Șarpi Vladimir, prin intermediul reprezentantului, avocatul Prutean Lilian,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Șarpi Vladimir împotriva Primăriei mun. Chișinău, Consiliului municipal Chișinău, intervenienți accesorii Lupașco Dragomir, Lupașcu Severina cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Șarpi Vladimir, casată hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 05 iulie 2017 și emisă o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Șarpi Vladimir,

c o n s t a t ă :

La 16 februarie 2016 Șarpi Vladimir a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei municipiului Chișinău și Consiliului municipal Chișinău, intervenienți accesorii Lupașco Dragomir, Lupașcu Severina cu privire la anularea procesului-verbal de recepție finală nr. 594 din 28 iunie 2011 privind recepția anexei lit. A4 cu subsol și terasă lit.”a” la încăperea nelocativă din bd. Mircea cel Bătrân, 34, mun. Chișinău și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 4-9, vol.I).

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul Șarpi Vladimir a invocat că este proprietarul xxxxxxxx, în baza contractului de donație nr.7752 din 14 octombrie 2011, iar intervenienții accesorii Lupașco Dragomir, Lupașcu Severina sunt coproprietarii încăperii nelocative nr. 43, cu numărul cadastral xxxxxxxx, care se mărginește cu xxxxxxxxxx.

În rezultatul interpelărilor adresate, prin scrisoarea din 25 octombrie 2015 i-au fost prezentate copiile actelor ce au stat la baza recepționării anexei la încăperea nelocativă, inclusiv a fost prezentat copia procesului-verbal de recepție finală nr. 594 din 28 iunie 2011 cu privire la recepționarea anexei lit. A 4 cu subsol și terasă lit.”a” la încăperea nelocativă nr. 43 din bd. Mircea cel Bătrân, 34, mun. Chișinău, ce aparține intervenienților.

Astfel, reclamantul indică că, inițial în baza certificatului de urbanism pentru proiectare nr. 2708/05 din 14 noiembrie 2005 și autorizația de construire nr.126-c/06 din 01 august 2006 lui Lupașcu Dragomir i-a fost autorizată construirea unui vestibul cu dimensiunile 3x2,6 m la încăperea nelocativă xxxxxxxxxx.

Reclamantul menționează că în realitate a fost construită neautorizat anexa lit. A 4 cu subsol și terasă lit."a" cu suprafața totală 59,1 m.p. Ulterior, însă, intervenienților accesorii le-a fost eliberat certificatul de urbanism informativ nr. 992/10 din 21 decembrie 2010, în care au fost indicate inclusiv condițiile de legiferare a lucrărilor de construcție neautorizate. Prin procesul verbal de recepție finală nr. 594 din 28 iunie 2011, au fost legiferate prin recepție finală, anexa lit. A4 cu subsol și terasa lit."a" la încăperea nelocativă xxxxxxxx.

Prin raportul de constatare tehnico-științific nr. 030 din 03 februarie 2016, întocmit de către expertul judiciar Achimov Anatolie, au fost constatate mai multe încălcări în legătură cu recepția finală și anume, terasa lit."a", care a fost recepționată la 28 iunie 2011, ulterior într-un mod neautorizat a fost reconstruită într-o anexă suplimentară, fapt ce a mărit neautorizat în dimensiuni încăperea nelocativă xxxxxxxx, de la suprafața de 59,1 m.p. la aproximativ 71,9 m.p. La fel, conform raportului respectiv, s-a constatat că construcția anexei lit."A" și anexa construită în locul terasei lit."a" la încăperea nelocativă xxxxx nu corespunde normativelor tehnice în construcții, normelor sanitare, antiincendiare, reieșind din influența inadmisibilă pe care o creează asupra apartamentului reclamantului.

Mai indică reclamantul că fațada laterală a anexei lit."A4" cu subsol și anexa suplimentară la încăperea nr. 43 are goluri de iluminare, prin intermediul cărora poate fi vizualizată la distanță neînsemnată ferestrele dormitoarelor xxxxxxxx, ce aparțin reclamantului, fapt ce în viziunea sa duce la încălcarea vieții intime și private. Atenționează că procesul slab de insolație contribuie la ridicarea nivelului umidității în apartamentul pârâtului.

Reclamantul mai invocă faptul că, din certificatul de urbanism nr. 992/10 din 21 decembrie 2010, rezultă că proprietarului Lupașcu Dragomir i s-a cerut inclusiv prezentarea acordurilor vecinilor autentificate notarial, cerințe care nu au fost respectate de investitori. Astfel, din dosarul de recepție finală rezultă că intervenienții accesorii au obținut acordul doar de la proprietarul xxx și de la gestionarul blocului locativ CCL-201, ignorând acordul vecinilor din xxxxxxxx, Șarpi Silvia și Șarpi Ion, care sunt predecesorii reclamantului.

În asemenea circumstanțe consideră că până în prezent nu există o informație veridică privitor la calitatea lucrărilor, starea tehnică și modul de comportare pe viitor a anexei "A4" cu subsol și terasă lit."a".

Această circumstanță viciază concluzia comisiei de recepție finală despre posibilitatea recepției finale a anexei A4 cu subsol și terasă lit. "a" din xxxx Chișinău.

Tot reclamantul indică că expertiza tehnică nr.0006 din 17.01.2011, în baza căreia a fost apreciată calitatea lucrărilor a fost nu a fost executată de către un expert tehnic atestat, acesta fiind reatestat abia la 28.05.2015.

Reclamantul consideră că prin procesul-verbal contestat, au fost recepționate lucrări de construcție executate neautorizat, în lipsa atât a certificatului de urbanism pentru proiectare cât și a documentației de proiect și a autorizației de construire și conform art. 26 alin.(1) lit. a), c) Legea contenciosului administrativ, respectiv acesta, urmează a fi anulat.

Reclamantul relevă că la emiterea procesului verbal de recepție finală, acesta nu a fost însoțit de toate actele prevăzute de legislația în vigoare, din care considerent el necesită a fi anulat.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza art. 316, 377, 379 Cod Civil, Legea privind autorizarea lucrărilor de construcție nr.163 din 09.07.2010, Hotărârea Guvernului pentru aprobarea Regulamentului privind expertiza tehnică în construcții nr. 936 din 16.08.2006, Hotărârea Guvernului nr. 285 din 23.05.1996.

Solicită anularea procesului-verbal de recepție finală nr. 594 din 28 iunie 2011 privind recepția anexei lit."A4" cu subsol și terasă lit."a" la încăperea nelocativă din xxxxxxxxx și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 05 iulie 2017 cererea de chemare în judecată înaintată de către Șarpi Vladimir a fost respinsă ca fiind tardivă (f.d. 25, 27-31, vol.II).

Instanța de fond a statuat că cererea de chemare în judecată este tardivă, având în vedere faptul că reclamantul de la 14 octombrie 2011, când a devenit proprietarul apartamentelor nr.229 și 229a și până la 22 octombrie 2015, nu a invocat și nu s-a adresat cu cerere către autorități cu privire la încălcarea drepturilor sale prin edificarea neautorizată a anexei la încăperea nr. 43 de pe bd. Mircea cel Bătrân 34.

Argumentul reclamantului că anexa construită neautorizat la încăperea nr. 43 și recepționată prin procesul verbal de recepție finală ce constituie obiectul prezentului litigiu a fost edificată treptat și din acest motiv s-a adresat Consiliului mun. Chișinău tocmai la 22 octombrie 2015 când a fost finisată, nu a fost reținut de către prima instanță, or, din procesul-verbal nr. 594 din 28 iunie 2011 rezultă că a fost recepționat obiectul - "Anexa lit."A" cu subsol și terasă lit."a" și lucrările au fost complet finisate în luna octombrie 2010. Iar, faptul că ulterior, în locul terasă lit."a" a fost construită neautorizat o altă anexă, nu constituie temei de repunere în termen a acțiunii.

Totodată, prima instanță a apreciat că nu constituie temei de repunere în termen nici faptul că reclamantului i-a fost adus la cunoștință procesul-verbal de recepție finală nr.594 din 28 iunie 2011, la data de 25 noiembrie 2015, întrucât acesta nu a prezentat probe că din momentul în care construcția a fost edificată s-a mai adresat anterior pârâtului Consiliului municipal Chișinău cu cereri, în care ar invoca încălcarea drepturilor sale și a solicitat actele în baza cărora se efectuează construcția, neprimind în acest sens nici un răspuns.

Instanța a remarcat că admiterea acțiunii peste un termen de 5 ani de la data când reclamantul a aflat despre încălcarea drepturilor sale și a tolerat aceste încălcări, ar constitui o încălcare a dreptului la un proces echitabil garantat de art.6 CEDO.

Nefiind de acord cu hotărârea adoptată, la 05 iulie 2017, Șarpi Vladimir a depus apel nemotivat, iar ulterior și apelul motivat împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 05 iulie 2017, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă (f.d. 33, 43-46, 47-49, vol. II).

Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, prin decizia din 13 decembrie 2017, a admis apelul declarat de Șarpi Vladimir, a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 05 iulie 2017 și a emis o nouă hotărâre, prin care cererea de chemare în judecată depusă de Șarpi Vladimir a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 83-97, vol. II).

În motivarea soluției sale, instanța de apel, a conchis că concluzia instanței de fond privind omiterea termenului de prescripție pentru înaintarea acțiunii privind anularea actului administrativ și anume a procesului-verbal de recepție finală nr. 594 din 28 iunie 2011 este nejustificată și contrar atât materialelor pricinii civile cât și prevederilor Legii contenciosului administrativ, în condițiile în care procesul-verbal de recepție finală nr. 594 din 28 iunie 2011 a fost adus la cunoștința lui Șarpi Vladimir la data de 25 noiembrie 2015.

Totodată, instanța de apel a reținut, că concluzia instanței de fond cu privire la faptul că Șarpi Vladimir nu s-a adresat cu cerere către autorități începând cu anul 2010, când a fost executată construcția și până în anul 2016 este una eronată. Or, ținând cont de faptul că Șarpi Vladimir contestă un act administrativ emis de către o autoritate publică, Colegiul Civil a considerat, că termenul de prescripție, în asemenea caz, curge nu de la data demarării construcției, ci de la data comunicării actului administrativ.

Astfel fiind constatat faptul că acțiunea nu este tardivă, instanța de apel, în baza împuternicirilor stabilite de art. 385 Cod de procedură civilă a reținut spre examinare cauza civilă în fond și a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii pe motiv de netemeinicie.

În acest context, Colegiul Civil a considerat că din moment ce Comisia de recepție finală a decis recepționarea construcțiilor, iar dreptul de proprietate a fost înregistrat în modul stabilit de lege, acest drept fiind unul absolut, perpetuu și exclusiv, iar proprietarul are dreptul de posesiune, de folosință și de dispoziție asupra bunurilor sale și le exercită în mod exclusiv, în nume și interes propriu, fără intervenția altor persoane, nu poate interveni asupra unui fapt care s-a consumat. Mai cu seamă că, procesul-verbal nr. 594 din 28 iunie 2011 prin înregistrarea acestuia în registrul bunurilor imobile și-a produs efectul juridic, iar bunurile înregistrate în baza acestuia fiindu-le conferit un caracter legal.

De asemenea, instanța de apel a menționat și faptul că, Șarpi Vladimir a devenit proprietarul apartamentului xxxxxxxxx, prin contractul de donație, întocmit la data de 14 octombrie 2011, moment în care construcția respectivă era deja edificată și era recepționată în baza procesului-verbal nr. 594 din 28 iunie 2011, prin urmare în opinia instanței de apel, Șarpi Vladimir prin acceptarea donației a tolerat și acceptat în mod tacit situația în privința construcției anexei lit .A4 cu subsol și terasă lit. ”a” la încăperea nelocativă xxxxxxxxx.

Cât privește argumentul apelantului, că la data întocmirii procesului-verbal de recepție finală, nu a existat acordul proprietarilor apartamentului xxxxxxxxx, Colegiul Civil a reținut, că în condițiile Legii nr.163 din 09 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, este necesar acordul autentificat notarial al coproprietarilor de imobil/teren ale căror interese pot fi afectate nemijlocit în procesul executării lucrărilor de construcție și în perioada exploatării obiectului construit. Or, din materialele pricinii civile se atestă, că Șarpi Vladimir nu are calitatea de coproprietar al încăperii nelocative nr.43 din bd. Mircea cel Bătrân, 34, mun. Chișinău, la care s-au realizat lucrări de construcție, iar potrivit datelor din registrul bunurilor pentru bunul imobil cu nr. cadastral xxxxxxxxx, cu suprafața de 59,1 m.p., amplasat în xxxxxxxxx, proprietar cu cota parte 1.0 este Lupașcu Dragomir și Lupașcu Severina.

În susținerea poziției sale instanța de apel mai indică că, în baza Deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2009, emisă în cadrul acțiunii civile la cererea Silviei Șarpi împotriva CCL 201 împotriva CCL 201, OCT Chișinău, Lupașcu Dragomir și Lupașcu Severina privind recunoașterea dreptului de proprietate, recunoașterea nulă a contractului de

vânzare-cumpărare din 29 decembrie 2004, obligarea radierii și înregistrării dreptului de proprietate, interzicerea ridicării și demolarea construcției și cererea reconvențională depusă de către Lupașcu Dragomir și Lupașcu Severina privind recuperarea prejudiciului moral, s-a stabilit, cât privește efectuarea construcției încăperii nelocative xxxxxxxx, în lipsa acordului în scris a Silviei Șarpi, că în conformitate cu pct. 1.3. al Instrucțiunii privind procedura de obținere a actelor necesare pentru executarea construcțiilor, reconstrucțiilor, amenajărilor, aprobată prin Decizia nr. 13/31 din 10.05.2001 Primăriei mun. Chișinău, un astfel de acord este necesar numai în cazul în care interesele vecinilor sunt afectate în procesul construirii.

Cu referire la argumentul apelantului, precum că prin raportul de constatare tehnico-științific nr. 030 din 03 februarie 2016, întocmit de către expertul judiciar Achimov Anatol, au fost constatate mai multe încălcări în legătură cu recepția finală și exploatarea anexelor la încăperea nelocativă xxxxxxxxxxxx, care creează incomodități atât din punct de vedere tehnic cât și din punct de vedere a exploatării apartamentelor xxxxxxxxxxxx, instanța de apel a statuat că proba respectivă nu poate fi considerată drept una pertinentă, concludentă și suficientă în vederea stabilirii faptului, că construcția edificată la încăperea nelocativă xxxxxxxxxxxx este efectuată cu abateri de la normativele în construcții. Or, raportul nominalizat este un raport de constatare tehnico-științific, în care nu se indică careva abateri de la normativele în construcție, ci răspunde doar la întrebări precum: există careva componente ale încăperii nelocative nr.43 din bd. Mircea cel Bătrân, 34, mun. Chișinău care sunt neautorizate și nu au fost supuse recepției; a fost respectată procedura și exigențele legale în cadrul recepției anexelor efectuate, în urma construcției anexelor; este oare afectată insolația încăperilor apartamentului xxxxxxxx; se creează careva incomodități proprietarului xxxxxxxx ca urmare a construcției anexelor respective.

Cât privește argumentul apelantului, precum că în urma construcției anexelor este afectată insolația încăperilor apartamentului xxxxxxxxxxxx, ceea ce prejudiciază viața privată a proprietarului, Colegiul Civil a reținut că în lipsa unui raport de expertiză care ar constata faptul respectiv, argumentul respectiv este unul neîntemeiat, neprobat și pasibil a fi respins.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la data de 16 februarie 2018, Șarpi Vladimir a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a hotărârii instanței de fond, deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admise integral pretențiile înaintate în cererea de chemare în judecată (f.d. 106-109, vol.III).

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare, recurentul a indicat că atât instanța de apel cât și instanța de fond nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, au aplicat eronat normele de drept material.

Verificând argumentele invocate de către recurent în cererea de recurs, pe baza materialelor din dosar, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Șarpi Vladimir este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a

referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 13 martie 2018 Curtea Supremă de Justiție a expediat intimatului o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copiei respective (f.d. 112, vol. III).

Dat fiind faptul că intimații în termenul acordat nu au depus referință, recursul urmează a fi examinat în lipsa acestora.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de însoțire nr. 123 (f.d.98, vol. III), decizia Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017 a fost expediată în adresa părților la data de 10 ianuarie 2018, astfel recursul depus la data de 16 februarie 2018 se consideră a fi declarat în termen.

În conformitate cu art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În speță, recursul a fost înaintat de Șarpi Vladimir, care este parte a procesului civil, astfel temeiul stipulat de art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă nu are incidență.

Potrivit art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

La caz, completul relevă că nici temeiul prevăzut de art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă nu este aplicabil.

Luând în considerare cele constatate supra, completul conchide că recursul nu poate fi considerat inadmisibil în baza temeiurilor enumerate la art. 433 lit. b), c) sau d) Cod de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor cu privire la încadrarea celor invocate în recurs în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(4) Cod de procedură civilă, completul constată existența temeiului de inadmisibilitate stipulat la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă.

Conform art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Potrivit art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Conform art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Aceste dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a 2-a, Cap. XXXVIII, Cod de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește în exclusivitate probleme de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, sarcina instanței de recurs la această etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În speță, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate. Iar din conținutul cererii de recurs rezultă că, în mare parte, recurentul a reluat criticile formulate în fazele procesuale anterioare, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat cu suficientă putere de convingere, iar invocarea pretinselor încălcări admise de instanța de apel și prima instanță nu sunt suficient de fundamentate și nu au vocația de a conduce la modificarea soluției în prezenta cauză civilă.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile *Delcourt contra Belgiei* din 17 ianuarie 1970 și *Erfar-Avef contra Greciei* din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea *Trevisanato contra Italiei* din 15 septembrie 2016).

Completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea *Hansen contra Norvegiei* din 2 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea *Nersesyanyan contra Armeniei* din 19 ianuarie 2010).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Din considerentele nominalizate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor, argumentele principale ale recursului, care sunt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios la judecarea cauzei în ordinea de apel și în prima instanță, completul ajunge în mod unanim la concluzia de a considera recursul declarat de Șarpi Vladimir ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Șarpi Vladimir se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Ala Cobăneanu

judecători

Dumitru Mardari

Luiza Gafton